

Indtryk fra to nye biblioteker

British Library og Bibliothèque Nationale de France

af cand.mag. Nanna Schiødt

Den Gule Bog med titlen *Sådan set* udkom i 1993 i anledning af 200-års jubilæet for bibliotekets åbning for publikum. Denne herlige samling essays, skrevet af brugere og ansatte om livet på Det Kongelige Bibliotek helt tilbage til 1920'erne, har jeg nu genlæst, da jeg kunne huske, at forskellige grundelementer for koncentration, inspiration og produktion på et forskningsbibliotek gik igen i næsten alle essays.

I det følgende vil jeg holde fast i disse elementer, mens jeg så objektivt som muligt beskriver mine indtryk fra det nye British Library (BL) i London og det nye Bibliothèque Nationale de France (BNF) i Paris.

British Library har ikke behovet at tage navneforandring. De to ord definerer klart sted og funktion. Bibliothèque Nationale har måttet tilføje 'de France', og, for at hædre den, der ene mand valgte arkitekten og tog beslutningerne, har man også sat et andet navn på: Bibliothèque François Mitterrand. Desuden kaldes det TGB = Très Grande Bibliothèque.

Mit kendskab til de to biblioteker går næsten 35 år tilbage, og jeg har kendt og kender flere af de ansatte. I kortere og længere perioder har jeg gen-

nem årene siddet på begge bibliotekers læsesale og fordybet mig, for det meste i studiet af byzantinske musikhåndskrifter. Jeg var derfor interesseret i at se, hvilke forandringer, jeg nu skulle vænne mig til i de nye bygninger.

Mine indtryk af de to nye biblioteker bygger kun på to meget korte besøg, London i maj 1998 lige før den officielle åbning, og Paris i december samme år, kort efter den officielle åbning i oktober.

Af andre forudsætninger for min gennemgang kan jeg nævne, at det var 8 graders varme begge steder, men at solen skinnede i London, og at mine forventninger til BL var lave, mens jeg glædede mig til BNF.

I begge tilfælde skyldtes min indstilling de informationer, jeg havde fået fra de ansatte og pressen. Byggeskandaler og kritik har hele tiden bølget om begge projekter. Budgetter er blevet overskredet. Tegninger blevet kasseret. Elektrikerne på BL trak på et vist tidspunkt de ledninger ud, de havde sat i, så de kunne få løn lidt længere osv.

Jeg havde også indtryk af, at begge de nye biblioteker lå langt fra centrum, dvs, at hvis man lige skulle slå noget op i en kort ferie, kunne det ikke mere lade sig gøre.

Der var nu kun én vej frem: at besøge begge biblioteker og beskue virkeligheden. Da det var gjort, fik jeg lyst til at beskrive mine oplevelser, men tøvede, da jeg var bange for at stå alene med mine indtryk. De blev imidlertid bekræftet af aviser, tidsskrifter og ansattes udtalelser, så helt forkerte kunne de ikke være.

For at have en ramme for bedømmelsen vender jeg tilbage til de grundelementer, som gik igen i brugerne og de ansattes essays i *Sådan set*, og derefter vil jeg se på, om disse elementer opfyldes på de to nye biblioteker og der udfra sammenligne dem.

Bliver de opfyldt, vil et forskningsbibliotek kunne fungere optimalt, bliver de tilsidesat eller negligeret, kan det knibe med koncentration, inspiration og produktion, der jo er hovedformålene med at have et forskningsbibliotek som arbejdsplads.

Jeg kan opsummere de omtalte grundelementer i følgende punkter:

1. Den trafikale tilgang til stedet
2. Omgivelserne umiddelbart før, man træder ind i bygningen
3. Forhal
4. Læsesal(e)
 - a) Stole
 - b) Borde
 - c) Lys, såvel dagslys som kunstigt
 - d) Indeklima, såvel fysisk som psykisk
 - e) Opslagsmuligheder
5. Betjening (oplysning/information)
6. Bestillingsprocedure
7. Fremskaffelse af bestilte bøger
8. Kantine/Restaurant

1. Den trafikale tilgang til biblioteket

Det viste sig, at det nye British Library ligger tæt ved to undergrundsstationer. St. Pancras er den nærmeste. Den trafikale tilgang er ligeså nem som før: man stiger ud og går efter skiltningen et par hundrede meter, så er man i biblioteket.

Bibliothèque Nationale de

France havde før Bourse som metrostation. Når man stod ud og så skiltet til BNF, viste det 180 grader forkert, så man gik væk fra biblioteket, hvis ikke man vidste bedre. En fiks måde at undgå lånere på! Men kiggede man på kortet, fandt man ud af at gå gennem det dejlige Palais Royal og ind i biblioteket.

I det nye BNF har man taget andre metoder i brug for at undgå kunder. En fin skiltning siger, at der er direkte førerløst tog til den nyopførte biblioteks-metrostation, Météor. Vel ankommet hertil er der helt tomt. Ingen at spørge, så man formoder, at stationen ligger i kælderen til biblioteket. Der er oplyste monter i væggene og en stor, glat amfiteater-trappe, hvor man føres opad til - voila - en stor pløjemark med henfaldne fabriksbygninger og kraner så langt øjet rækker. En bro fører over dette landskab. Der er ingen skilte, men i det fjerne skimter man de fire tårne, der symboliserer 4 opslåede bøger. Lidt af et paradoks, da biblioteket satser på computerskærme og ikke bøger. Iøvrigt elskede Mitterrand at gå på bogkajerne i Paris. Tårnene så mærkelige ud, da vi kom nærmere, og det viste sig da, at de øverste 11 étager havde vinduerne blændet med krydsfinér, da arkitekten havde glemt, at bøger ikke kan tåle sol og varme, så man måtte lukke øjenlågene halvt ned på tårnene, hvor bogmagasinerne var placeret øverst.

2. Omgivelserne umiddelbart før man træder ind i bygningen

Som det fremgår af mange indlæg i *Sådan set*, er det vigtigt, hvordan sindet stemmes, før man træder ind

Bibliothèque Nationale de France, Tolbiac, med de fire imponerende bogtårne. Foto fra The Bibliothèque nationale de France. Into the twenty-first century.

på sin arbejdsplads. Det er bl.a. ikke uvæsentligt at passere Søren Kierkegaard på sin vej, højre omkring roserne og andedammen på vej til det gamle Kongelige Bibliotek.

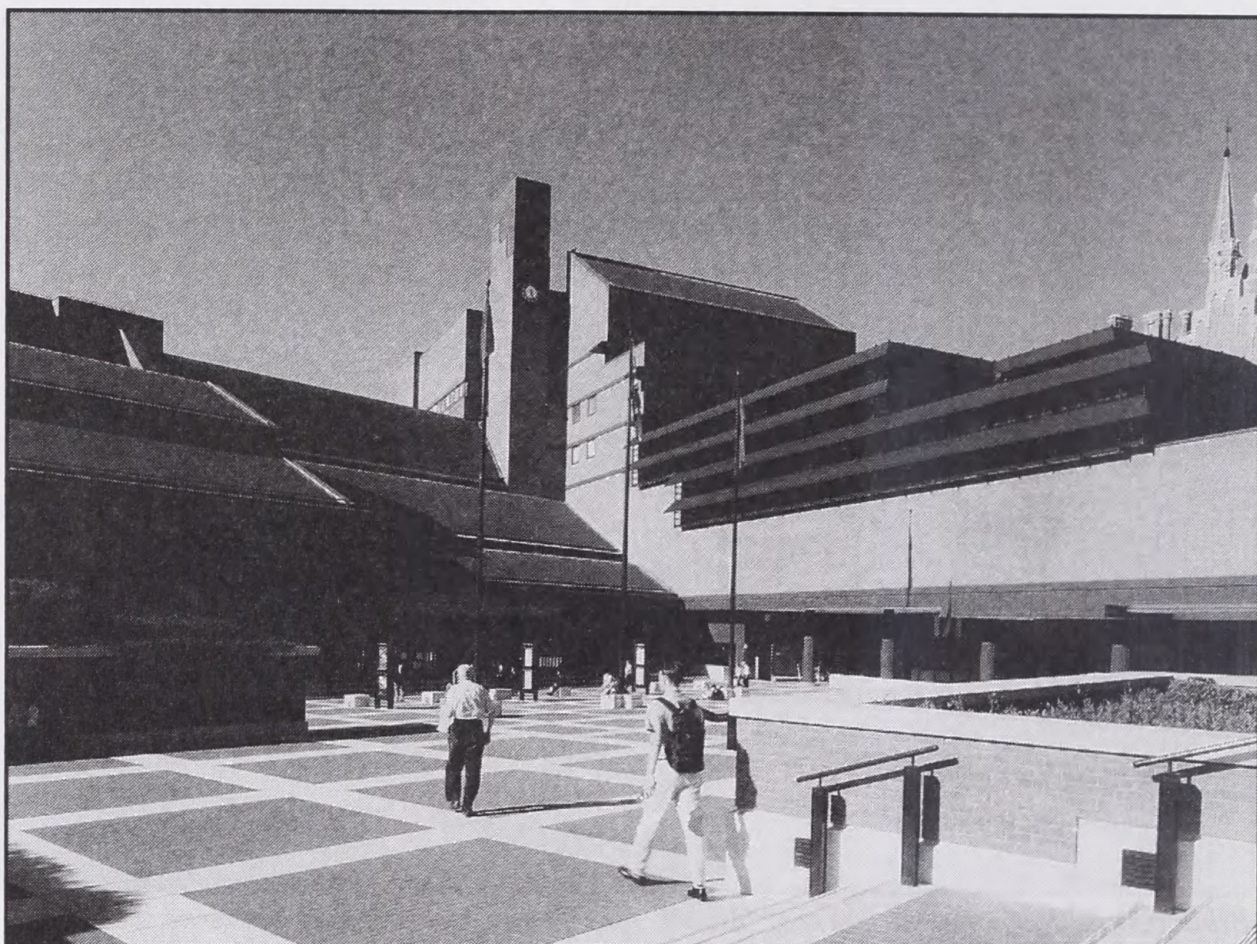
Når man ankommer til BL, skrider man langsomt ned ad terrasseopbyggede trin. Passerer behagelige bænke og nybeplantninger af buske og træer, samt en pragtfuld kæmpeskulptur af en tænkende Newton, der sidder og tegner i sandet med sin passer. Man føler sig suget hen til hovedindgangen i den smukke røde murstensbygning, der er varieret i sine former.

Når man ankommer til BNF, står man ved foden af endnu en pyramide af trin - uden gelænder og glat i regnvejr. Gelænderet fandt vi 50 meter

fra den normale opgang, da vi senere prøvede at gå ned uden gelænder. Buske og træer var omgivet af jerngitre.

Da vi nåede op, viste et lille skilt, sat op to år før, men allerede udvisket af vind og vejr, at vi skulle tage en glidende escalator ned igen til det niveau, vi kom fra, for at komme til hovedindgangen. Mens vi gled ned, passede vi den berømte nåleskov, en lille forsømt samling træer, efter sigende gravet ud af Fontainebleauskoven og flyttet 60 km. Hullet er aldrig blevet tilplantet igen, da arkitektens motto for biblioteksbygningen er *fravær*. Jeg er meget nervøs for skovens overlevelse. Den længtes tydeligvis hjem til Fontainebleau.

Med stort besvær var vi nu nået til hovedindgangen til BNF.

Indgangen til British Library. Foto: Irene Rhoden.

3. Forhal

Forhallen i BL er stor, høj og lys med bænke (en i granit forestiller en opslået bog), moderne vægtæpper, skiltning, informationskranke, boghandel, garderobe osv, samt udsigt til en svimlende arkitektur formet af mange materialer.

Forhallen i BNF er uendelig. Mørk med lave, lange gange ud til siderne, belagt med røde løbere, der allerede er gennemtrængt af fugt. Der var en skranke med salg af postkort, plakater og bøger i en rimeligt højloftet sektion. Små computere er opstillet ned ad gangene. Der skal man søge sin information. Kan alle gamle forskere det? Og hvor meget vil det tage af ens kostbare

tid? Gudskelov er der en 'menneskelig' informationskranke, og bibliotekarerne var søde, men stadig hylet lidt ud af den, da de ikke var kommet sig helt efter 'åbningskatastrofen'. Jeg fik at vide, at det gamle BNF eksisterede endnu, og så fik jeg brochurer med ganske lille skrift, der viste, hvor jeg kunne gå hen for at finde de forskellige læsesale, og hvornår der var foredrag, omvisninger og koncerter. De samme oplysninger viste sig at stå i de opstillede computere, som jeg satte min mand til at undersøge.

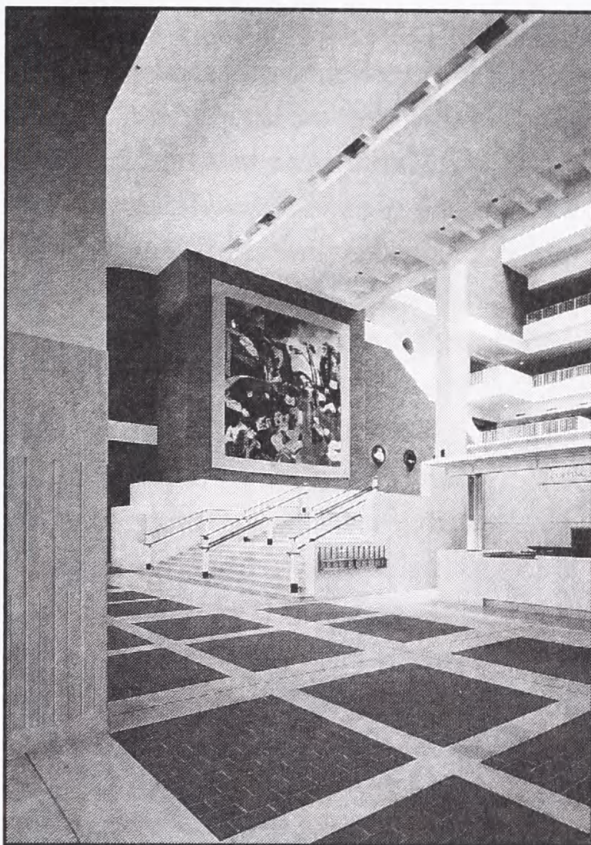
Min informationsbibliotekar ønskede mig held og lykke, og det fik jeg også brug for. Bl.a. viste det sig, at mine byzantinske manuskripter stadig stod på det gamle bibliotek.

4. Læsesale

Læsesalene på BL lå på forskellige etager over gadeniveau. Bogmagasinerne var i kælderen. Bordene var rimeligt store med fri plads til ens papirer og bøger. På nogle af bordene var der dog søge/bestille - computere, der tog hele pladsen op. Stolene var store med god støtte - tilsyneladende med ægte læderbetræk og med plads til at bevæge sig rundt i. Der er, ligesom i BNF, ofret formuer på design og udførelse af stole og borde. Hvis de to ting ikke er i orden er man også fortabt efter et par timers forløb. Lamperne gav godt lys, selv om det ikke var nødvendigt at tænde om dagen, da der kom naturligt lys ind i salen, vist både fra siderne og fra oven. Indeklimaet var formodentlig med air-conditioning, men man kunne ikke mærke det umiddelbart, og der var heller ikke nogen 'kunstig' lugt fra gulv eller vægge. Opslagsværkerne stod på reoler langs væggene.

I de læsesale, jeg så, var alle pladser fuldt besat med koncentrerede lånere. Man fortalte, at der faktisk var flere end i det gamle BL, hvad man slet ikke havde turdet håbe på.

Læsesalene på BNF, der er 14 ialt, lå som mørke blindtarme ud fra de uendelige korridorer. Hver gang jeg prøvede at komme ind og se nærmere på en læsesal, det være sig jura, økonomi, kunst, humaniora osv., sprang der en vagt frem, der afkrævede mig 20 francs. Det var, hvad det kostede at sidde på en læsesal en dag. Da jeg kun skulle kigge på 'forskningsklimaet', ikke have læseplads og ikke se på montren

British Library's forhal. Foto: Irene Rhoden.

med udstilling ved indgangen til læsesalen, trak jeg mig tilbage igen, efter at have konstateret, at der ikke var ovenlys, at mange borde var besat med computere, at der sad ca. 4 forskere i salen og en bibliotekar ved skranken i det fjerne. Jeg kunne i det dunkle lys skimte opslagsværker på hylderne. Jeg prøvede at komme tæt på borde og stole, men da det som sagt kostede 20 francs renonce-rede jeg, men så vidt jeg kunne se var de af samme størrelsesorden og kvalitet som i BL.

Indeklimaet var nu så påtrængende, at man havde meget lidt lyst til at sætte sig og forske i timevis. Air-conditioningen var allerede ved at sætte sig i næse og svælg, rummet var ret lavloftet, der var ingen vinduer med udsigt, med andre ord: ingen 'flugtmulighed' -

hverken psykisk eller fysisk, hvilket er en absolut betingelse, hvis man skal have gang i læsning og tanker.

Man kunne fra en af gangene se en læsesal med vinduer til 'haven' som man ikke kan komme ud i. Vinduerne kan ikke åbnes. Denne læsesal var forbeholdt kunder med særlig forskningsstatus.

5. Betjening, oplysning, information

Jeg ved af erfaring gennem 35 år, at personalet ikke helmer, før de har hjulpet én til de faciliteter, værker og oplysninger, man ønsker.

I BL blev jeg ved skranken i forhallen oplyst om de elementære ting: læsesalstilladelse, læsesalenes placeringer, kantiner, garderober, toiletter. Af musikbibliotekarerne blev jeg oplyst om de specielle ting, men i maj 1998 var biblioteket endnu ikke helt på plads. Håndbøgerne var ikke alle stillet op, den store Händeludgave, som jeg skulle bruge, var ikke blevet overflyttet, osv. De ting er nu bragt i orden, og det hele fungerer.

I BNF blev jeg ved skranken oplyst om de specielle ting, dvs, at jeg fik brochurer (trykt med småt) om læsesalsafgifter, om læsesalenes og andre lokalers placering i det uhyre kompleks, om foredrag, koncerter og omvisninger og om at jeg bare skulle henvende mig til computeren bag mig for at få yderligere oplysninger.

Summa summarum: De oplysninger, jeg fik, forhindrede mig i at komme til at sidde på en læsesal og studere, idet jeg skulle bruge tid på oplysnings-computeren, jeg skulle betale afgift for at komme i forbindelse med bib-

liotekaren, og mine håndskrifter var ikke overført, så jeg måtte tage ind til byen igen, hvis jeg ville se dem. Omvisninger magtede jeg ikke, da jeg så grupper gå trætte og fortvivlede rundt i de lange gange med fugtpletter, som de stirrede meget på og rørte ved, for at se, om de var gamle eller nye.

6. Bestillingsprocedure

Denne foregik begge steder over computer på stedet eller Internet uden for biblioteket. Sammen med mine kolleger i BL gennemgik jeg proceduren fra opslaget i computer til nedstigning i kælderen, hvor bøger var fundet frem fra depoter og anbragt i kasser. Jeg har spekuleret på, hvordan temperaturen er i bogkældrene i BL, sammenlignet med temperaturen i de afskærmede magasiner i bogstårnene på BNF. Ingen af stederne kan det være behageligt at arbejde, tror jeg. Derfra skulle bøgerne på transportbånd og i elevatorer fremføres til læsesalene.

De to sidste uger af marts 1999 blev BL's 'sorte uger'. Personalet strejkede, så man måtte lukke alle læsesale i 1. uge, og kun kunne åbne for læsesale med håndskrifter, sjældne bøger og musik i 2. uge.

Grunden var den samme, som i BNF: personalet kunne ikke klare den avancerede automatik, og magasinarbejderne var utilfredse med de fysiske arbejdsforhold. Personalet krævede højere løn og bedre instruktion, før de ville begynde at arbejde igen. Efter forhandlinger, også med fagforeningerne, blev strejken bragt til ophør - i denne omgang.

Angående BNF har jeg kun information fra artikler, der fortæller om 'den sorte tirsdag' 13.10.98, da den fine læsesal for de særlige forskere skulle indvies og begynde at fungere. Det gjorde den bare ikke. Ingen fik deres bestilte materiale. Der viste sig at være en programmeringsfejl i software i hoved-computeren, som styrer alt, lige fra bestillinger til pladsreservationer, bogtransporter og air-conditioning. Lånerne rasede, det gik ud over de ansatte, hvis frustrationer, ophobet gennem lang tid, endelig kom frem, og de gik i strejke i 18 dage. De fremførte, at de ikke havde fået instruktion i det nye edb-system, at arkitekten ikke havde tænkt på, at de var mennesker, som skulle arbejde i bygningen. Der var ingen lys og luft, der var vand i kælderen, og 300 m lange gange at passere for at nå til de 4 bogtårne med elevatorer til magasinerne i toppen. Der er temperaturen de påbudte højst 18 grader og der er intet lys.

Der blev nedsat 9 komitéer, som skulle forsøge at forbedre tingene.

Bibliotekarerne fik fri hver mandag indtil 31. januar + hver mandag morgen i de følgende fem måneder for at lære edb-systemet at kende, så de kunne hjælpe lånerne, bl.a. med at bestille bøger.

7. Fremskaffelse af bestilte bøger

Når bibliotekarerne i de to biblioteker og derefter lånerne har lært systemet at kende, de 300 transportbånd og bogelevatorer virker og boghenterne har vænnet sig til arbejdsforholdene, så formoder jeg, at man kan bestille sin bog ved en af computerne

ved bordene, og få den bragt til sin plads eller selv hente den ved skranken på en af læsesalene kort efter. Efter de fyldte læsesale at dømmes, så det ud, som om det fungerede på BL, da jeg var der.

BNF-cheferne kan have haft mistanke om det modsatte, eller også var det for at starte med noget imponerende. De havde i hvert fald i brochurer bekendtgjort at en række forelæsninger, Round Tables, udstillinger og koncerter ville blive afholdt i de første par måneder efter den officielle åbning. De fleste af dem gratis, og nogle varede i dagevis.

Men man går jo ikke på et forskningsbibliotek for at høre på andre, men for selv at forske. Foredragsholderne var, kunne jeg se i brochurerne, i flere tilfælde forskere fra tiden på det gamle BNF, som fremlagde deres resultater, og det var selvfølgelig godt for dem.

8. Restauranter og kantiner

I BL så jeg tre steder, man kunne spise. En lille café, ikke langt fra forhallen med gode sandwiches ved foden af det pragtfulde indvendige, gennemsigtige bogtårn i 6 etager. Det indeholdt kong Georg III's bibliotek, og ryggen stod udad, så man kunne sidde og nyde synet. Denne café var for folk uden lånerstatus, som blot skulle se udstillinger eller købe i boghandelen.

En restaurant i forbindelse med musikafdelingen med tagterrasse med beplantning og udsigt var endnu ikke åbnet i maj, men så lovende ud. En større restaurant med varme retter, hvor lånerne og personale kunne spise - også med udsigt - benyttede mine kolleger og jeg til frokost.

I BNF var der pil til en restaurant for enden af en af de lange korridorer. Restauranten var lukket, men der var sikkert ikke publikum nok til den endnu. Hverken på 'opslags-computeren' i korridoren eller i folderne kunne jeg se, om der fandtes flere steder at stille tørst og sult.

Konkrete oplysninger om de to biblioteker

BL's arkitekt hedder Colin St. John Wilson. Biblioteket har været undervejs i mindst 25 år, og diskussioner, forhandlinger og kritik har varet ved lige så længe. Der er 1200 pladser på læsesalene, og formodentlig endnu flere ansatte. Det har kostet 850 millioner dollars at bygge BL.

BNF's arkitekt hedder Dominique Perrault. Han har haft udstilling i Gammel Dok i København. Det har taget 10 år at bygge biblioteket. Det blev hastet igennem, da Mitterrand ville opleve dets åbning inden sin afgang og død.

Det skulle være starten på en ny æra i biblioteksverdenen, og på en genopbygning af venstre Seinebred i et område med forfaldne fabrikker.

Resultatet er derefter, men arkitekten forsvare sig med, at da BL har haft 25 år til sin opgave, så har BNF 15 år til gode til at forbedre byggeriet.

Hvordan det skal lade sig gøre er et godt spørgsmål, både økonomisk og praktisk.

Perrault og Mitterrand har helt tydeligt glemt (eller har ikke haft tid til) at spørge lånere og bibliotekarer til råds inden de begyndte at planlægge, tegne

og bygge. Det hævner sig.

Det har kostet 1,5 milliarder dollars at bygge BNF, men der er også 2000 pladser, 800 flere end i BL og tre gange flere end i det gamle BNF. Der er ca. 2850 ansatte.

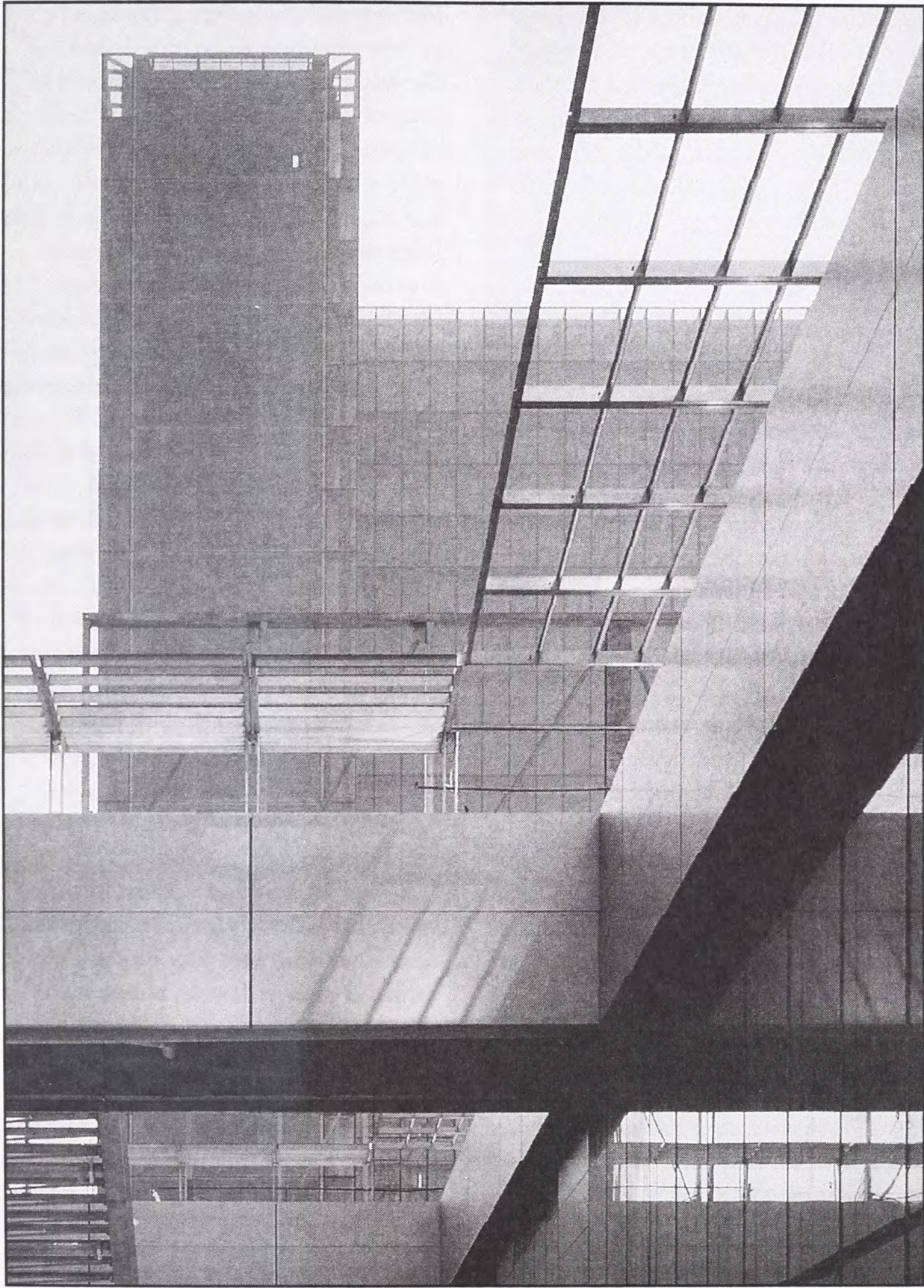
Forsøg på et positivt syn på udflytningen 1998 af BL og BNF

I gamle dag befandt bibliotekerne sig hos konger, fyrster og intellektuelle. De kunne gøre med dem, hvad de ville. Nogle biblioteker brændte, nogle blev solgt, nogle blev til begyndelsen på et forskningsbibliotek.

Det sidste bevirkede flere brugere, flere donationer, flere indkøb og pligtaflevering. Rammerne sprængtes én efter én, og nye biblioteker blev bygget og nye systemer opfundet for at kunne rumme og håndtere flere bøger, manuskripter, billeder, glober og lånere - og dermed kom der også flere ansatte af enhver art.

Da jeg i 1962-63 sad et år på BNF's manuskriptlæsesal og studerede mine byzantinske håndskrifter, var alt roligt, intakt og normalt.

Da jeg kom igen ca. 25 år efter, var mit pergament-manuskript fra 1200-tallet ved at gå op i limingen. Den røde løber op gennem salen var slidt ned, og der var huller i parketgulvet under den. Grunden: for mange lånere, for megen interesse for at se håndskrifter (og det kan man jo ikke bebrejde folk), og uvidenhed hos lånere og skrankepersonale om det kostbare materiale, de havde i hænderne. Pergamenthåndskrifter havde overlevet i 600 år, og i løbet af 25 år, var de blevet slidt ned. Jeg var så

Bibliothèque Nationale de France. Foto fra The Bibliothèque nationale de France. Into the twenty-first century.

rystet, at jeg skrev et brev til den ledende håndskrifts-bibliotekar, at 'mit' manuskript ikke måtte komme i hænderne på nogen, før det var restaureret og gjort tilgængeligt på anden måde. Bibliotekaren var enig, og håndskriftet blev taget fra til restaurering.

Jeg selv har en fotostat af håndskriftet fremstillet efter sort/hvid microfilm i 60-erne. Den er brugbar, men svær at arbejde efter, da farver mangler.

Med de nye teknikker for kopiering er det nu blevet muligt at scanne disse kostbare manuskripter, så man kan se og studere dem på skærmen. Jeg glæder mig på manuskripterne vegne og er ked af det på egne vegne, da der er stor forskel på at sidde foran en skærm og foran 'the real thing'. Men jeg vil faktisk kunne lægge min sort/hvide kopi væk, og i stedet sætte mig ved skærmen og studere detaljer i mit byzantinske håndskrift - i farver! og hjemme i stuen! det må man virkelig kalde et fremskridt, både for mig og manuskripterne. Dem kan jeg så se i monrer en gang imellem på BL og BNF. Hvad der sker med øjnene, og hvis computeren går ned er så en anden sag.

54

Adgangen til kilder, bibliografier og katalogkort var før et studium i sig selv, som kan sammenlignes med, at vi nu skal sætte os ind i søgeprocesser på computeren. Før måtte vi gå fra skuffe til skuffe på de forskellige biblioteker, eller fra bibliografi til bibliografi. Nu må vi sidde ved skærmen på stolen og se, hvad der mon er overført til edb, og om vi måske kan kalde detaljer

frem og sidde hjemme og forske, uden at behøve at besøge Paris og London. Det var ellers så rart med en undskyldning til den lille udflugt!

Hvad jeg frygter er, at elektronikken bryder sammen, eller at de menneskelige 'links', som uundgåeligt indgår i den proces, vi er inde i, ikke holder. Der er jo ikke én af de ting, jeg har nævnt ovenfor, hvor mennesket ikke indgår. Også i 'soft-ware-katastrofen' på BNF og i magasinpersonalets lidelser og i vore egne anstrengelser med at få computeren derhjemme til at virke, som den skal. 'Derhjemme' skal man også tænke på alle de telefonsamtaler, der går tabt, men man sidder og forsøger ved skærmen på Internettet.

Det er skønt, at man på BL's udstilling kan sidde/stå og blade i Leonardo da Vinci på skærmen uden at beskadige hans manuskript, og jeg tror faktisk, at jeg vil foretrække det, fremfor at opleve 'suset' ved at se originalen. Leonardo da Vinci er trods alt vigtigere end lille mig.

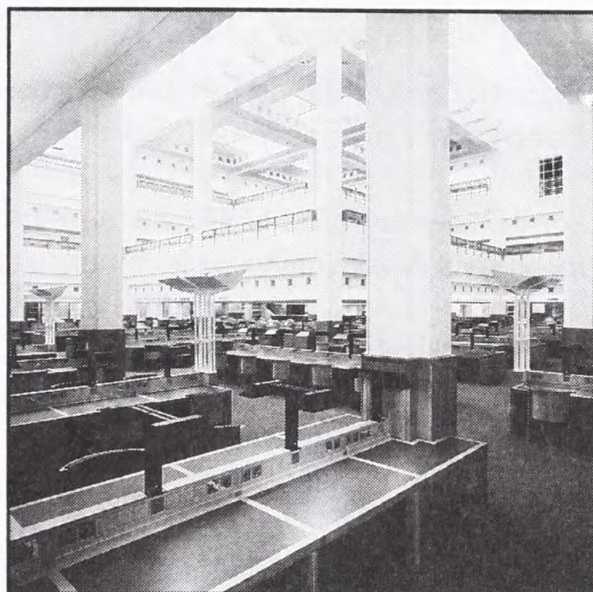
Jeg erindrer også en historie om et nyfundet blyantsmanuskript fra Scarlattis hånd, som blev omtalt i en artikel. I løbet af fem år, kunne man ikke læse manuskriptet, så mange lånere var rejst til Italien og havde bladet i det.

Jeg har siddet foran originalen til Mozarts *Don Giovanni* og en af Bachs kantater. Den fornemmelse glemmer jeg aldrig, og den vil jeg overleve på, når jeg nu går ind i det nye årtusind.

Så er der det nye koncept, som det hedder, med forskningsbibliotekerne som kulturformidlere. Man bearbejder og udstiller og fremfører sine millioner af kilder ved foredrag, udstillinger, koncerter, på en skærm sat op til publikum ved en udstilling, osv.

Det synes jeg er en glimrende idé, da man derved gør det store materiale, bibliotekerne indeholder, tilgængeligt for et større publikum, som ikke selv ville have tid, evne eller lyst til at forske, men på denne måde kan glæde sig over bibliotekernes rige kilder.

Derfor er min konklusion den samme som i min artikel i *Sådan set* - den gule bog: Er bibliotekerne til for at bevare viden og kilder så forskerne kan studere originalerne, eller er de til for at kommunikere information videre. Svaret

*Humaniora-læsesalen i British Library.
Foto: Irene Rhoden.*

er nok: Begge dele. - Og det er et meget uldent svar, men måske er det muligt at opnå begge dele med den nye teknologi.

Kilder:

Thomas Sancton: „Brought to book“, *Time* november 23, 1998 (om BNF, da det havde åBNFet)

Merete A. Baird: „I bogtårnenes skygge“, *Politiken* 24.1.99. (Om BNF)

Birger Thøgersen: „Abstrakt poesi“, *Politiken* 11.12.98 (om BNF og Perrault's udstilling i Gammel Dok)

Anne-Marie Gregersen: „Mennesket vigtigere end form og smag“, *Politiken* (om Perraults udstilling i Gammel Dok 17.-28. februar 1999)

Povel Utzon Buch: „Leonardos notesbog“, *Politiken* 9.3.99.(Om BL)

The British Library at St. Pancras, *Issue 3*, 7/97. (folder)

Jean-Pierre Angrémy: *Bibliothèque nationale de France, site François Mitterand, Guide de lecteur*. Paris 1998 (folder)

Jean-Pierre Angrémy: *Chroniques de la Bibliothèque nationale de France*. No. 4, Octobre-Novembre 1998

Jean-Pierre Angrémy: *Bibliothèque nationale de France. Programme octobre, novembre, décembre 1998* (folder)

**Frimærkehandler og jernbanehistoriker
Peer Olav Thomassens Fond**

Fonden, der er stiftet i 1992, har som formål 'Videreførelse af forskningen af fortrinsvis dansk trafik - og kommunikationshistorie' og yder støtte til

- a. anskaffelse af relevant materiale, herunder til den fornødne bevaring, registrering, katalogisering, indbinding, konservering m.v. af det indgåede materiale
- b. udarbejdelse af publikationer, først og fremmest trykomkostninger
- c. studie- og forskningsudgifter, herunder rejsetilskud, og
- d. tilskud til afholdelse af udstillinger, seminarer, kongresser mv.

Ad a: Støtte til opbygning af private bogsamlinger falder uden for fondens formål.

Ad c: Da fondens midler er af forholdsvis beskeden størrelse, vil det ikke være muligt at yde effektiv støtte til forskning inden for de i formålsparagraffen nævnte områder i form af løn.

Af hensyn til ekspedition af imødekomne ansøgninger, skal disse indeholde oplysning om modtagerens adresse og personnummer. Hvis ansøgeren er en juridisk person, skal man i ansøgningen oplyse SE-nr.

Ansøgninger vedlagt *curriculum vitae*, eventuel publikationsliste samt anbefaling(er) stiles til Direktør Erland Kolding Nielsen og sendes til

Det Kongelige Bibliotek
Postboks 2149
1016 København K

TELEFON 33 47 47 47
TELEFAX 33 32 98 46

så det er biblioteket i hænde senest 1/11/99 med morgenposten. Uddelingen forventes at finde sted i December 1999.